

Mølgaard-Nielsen: Som den ærede Landbrugsminister lige udtalte, var der mange af os her i Tinget, der ved Finanslovens 1ste Behandling udtalte stærke og begrundede Ønsker om at faa en Forsøgsstation oprettet i Vestjylland. Den Gang afviste Ministeren det ikke, han sagde kun i Dag, at han havde sine Betæneligheder, men det er mig en Glæde, at baade Ministeren og Ordføreren have henvist til Betænkningen Nr. 35, hvor vi have faaet Erklæring over det Samraad, der er holdt mellem Finansudvalget og Ministeren. Det er mig en Glæde, at det er sket, og jeg tør nok udtale det Haab, at det vil lykkes ad Aare, at Stationen maa blive oprettet, og at Bevillingen dertil maa komme paa næste Aars Finanslov. Jeg vil udtale en inderlig Tak ikke alene paa egne Vegne, men paa de manges Vegne, der ønske og vente, at denne gode Sag maa yde Fremme. Med det samme vil jeg gerne anbefale Ændringsforslaget under Nr. 1. Jeg havde ventet det, og det er næsten lige ud ad Landevejen. Da vi i Fjor her i Rigsdagen vedtog en Lov om forbedrede Lønninger for Skovvæsenets Funktionærer, naaede vi ikke saa langt, at vi fik disse Skovløbere med. Derimod lovede den højtærede Landbrugsminister paa anden Maade velvillig at tænke paa dem, hvilket der nu ogsaa her viser sig en Begyndelse til. Som sagt, jeg paaskønner det, men jeg vil med det samme minde om, at jeg haaber ikke, det er den eneste Maade at gaa frem paa som nu her, hvor et Embede er ledigt. Det begrundes jo med, at de, som skulle have en saadan Plads, have jo egentlig læst og skaffet sig Kundskaber nok til at forestaa et Skovfogedembede. Jeg vil ikke haabe, at det alene vil ske ved saadanne Lejligheder, men jeg haaber, at det ogsaa kan komme de Folk til gode, som i en Aarrække have siddet i saadan en lille Stilling, hvor de kun have 300 Kr. Jeg ved, at derovre i Jylland er flere — der er et Par i Nærheden — som have siddet godt en halv Snes Aar, og det var jo kedeligt, om saadanne veltjente Folk, der virkelig have Lyst til deres Gerning, og som udføre den godt og samvittighedsfuldt, skulde blive ked af Stillingen af Frygt for, at de intet skulde opnaa. Det vilde være mig en Glæde, dersom den ærede Landbrugsminister vilde udtale sin Tilslutning til denne min udtalte Forhaabning om, at dette ogsaa senere maa række til saadanne unge Mænd, der sidde og vente paa at faa godt af det, som Ministeren lovede ved Lovens Vedtagelse.

Reventlow: Jeg beklager, at det ærede Udvalg har foreslaaet, at denne Post paa 7,500 Kr. til Indarbejdelse af et Marked for dansk Kvæg i Rusland skal udgaa, og jeg skal heller ikke nægte, at det, den højtærede Minister udtalte om denne Sag, virkede jo ret nedslaaende paa mig. Jeg skal tilstaa, at den Gang der først blev Tale om at sende en Mand over til Rusland for at søge Markedet der oparbejdet for dansk Kvæg, saa jeg meget tvivlende paa denne Sag. Jeg troede ikke, det var muligt, at der kunde gøres noget derovre i dette store Land, at der kunde vækkes en virkelig Interesse derovre for vort Kvæg; saaledes at der kunde blive Udsigt til at afsætte en større Del deraf til Rusland, men jeg har for en Del forandret Anskuelse, efter at jeg har set, hvorledes Justitsraad Friis har virket derovre og set de Resultater, som hans Virksomhed har haft. Det forekommer mig, at han har gjort et virkelig godt Arbejde derovre, og det er ret mærkværdigt og ret anbefalende for hans Virksomhed, at han har kunnet forstaa at faa anbragt saa meget Kvæg derovre, saa at Udførselen af Kvæg til Rusland i de sidste tre Aar er steget til det dobbelte.

Jeg ved godt, at hans Virksomhed har haft mange Modstandere her i Landet, og dertil har der været to Grunde. Den ene er den, at man er bange for, at vore bedste Avlsdyr, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) udtrykte sig, skulle gaa til fremmede, at vi skulle slippe dem bort her fra Landet ved at sælge dem til andre Lande. Jeg tror imidlertid, at denne Frygt er ubegrundet. Vi Landmænd staa ikke saa lavt, at vi kunne tro, at vi ville se vor Fordel ved at sælge til lidt højere Priser vore gode Avlsdyr og saa beholde de daarligere for os selv. Jeg tror, at vi efterhaanden ere blevne saa kloge ude paa Landet, at vi i alt Fald ville beholde det bedste for os selv og sælge det næstbedste, som vi ere glade ved at faa Avlspriser for i Stedet for, at vi ellers skulle sælge det som Slagtekvæg. Og til Bevis for, at det er rigtigt, hvad jeg siger, kan jeg anføre de store Priser, der nu gives her i Landet for Anskaffelsen af gode Avlsdyr, det er Priser, der fuldt ud staa paa Højde med de Priser, der gives i Udlandet, bortset fra Tilfælde, hvor der er Sportsinteresser, der gøre sig gældende.

Den anden Grund, som anføres, er, at de andre Lande derved let kunne faa et Indblik i vore Affærer herhjemme. Det